

ת"ד 8740/06/15 - מדינת ישראל נגד אוסאמה עבד אללטיף

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 8740-06-15 מדינת ישראל נ' עבד אללטיף
בפני כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אוסאמה עבד אללטיף

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם אשר בפני מואשם כי ביום 15.1.15 בשעה 18:40 לערך נהג ברכב מסחרי מסוג פורד בכביש 60 ונסע מצפון לדרום (להלן: "הדרך").

באותה שעה נסע בנתיב הנגדי, רכב מסחרי מסוג פולקסוואגן נהוג בידי מוחמד נצצרה (להלן: "המעורב").

נטען כי הנאשם נהג ברשלנות בכך שכאשר הגיע הנאשם לק"מ 133, החל לבצע עקיפה, הנאשם סטה שמאלה לנתיב הנגדי תוך שהוא חוצה קו הפרדה רצוף כאשר אין לצידו קו קטעים, והתנגש ברכבו של המעורב.

כתוצאה מהתאונה ניזוקו שני כלי הרכב, המעורב אשר פונה לביה"ח כשהוא מורדם ומונשם נחבל בגופו חבלה של ממש שהתבטאה בחבלת ראש קשה, דמם מוחי, קרע בטחול, שבר בפיקת הברך, שבר בעצם הגולגולת. נוסע ברכבו של המעורב - יאמין הטטיובה נחבל בגופו חבלה של ממש שהתבטאה בשברים ברגל שמאל, כריתת טחול, שברים בצלעות, בפנים, בעצמות האף ופציעה ביד שמאל, כמין כן נחבל הנאשם עצמו חבלה של ממש שהתבטאה בשבר פמור מידשאפט מרוסק, שבר טיביה מרוסק, שבר בפיבולה משמאל, שבר מסרקים בכף הרגל, שבר פטלה, שברים בצלעות ונמצא נזל סביב הכבד והטחול.

הוראות החיקוק המיוחסות לנאשם:

1. נהיגה בקלות ראש - עבירה על סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה התשכ"א - 1961.
2. סטייה מנתיב נסיעה (נסיבות מחמירות) - עבירה על תקנה 40 לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.
3. התנהגות הגורמת נזק - עבירה על תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.

4. חבלה של ממש - עבירה על סעיף 38 (3) לפקדות התעבורה התשכ"א - 1961.

הנאשם הודה כי אכן נהג ברכב בזמן ובמקום הנטען בכתב האישום וכן הודה בהתרחשות התאונה ותוצאותיה.

הנאשמת כפר באחריותו לקרות התאונה.

פרשת התביעה

ע"ת 1 תרם פנחס - בוחן תנועה

העד הגיש את דו"ח הבוחן (ת/1), תרשים (ת/2), לוח תצלומים 1 (ת/3), לוח תצלומים 2 (ת/4), לוח תצלומים 3 (ת/5), לוח תצלומים 4 (ת/6), לוח תצלומים 5 (ת/7), הודעת הנאשם באזהרה (ת/8), סקיצה (ת/9), תצלום אוויר (ת/10), מזכר מיום 19.1.15 שנערך בגרר שי פתח תקווה (ת/11), מזכר עם המודיע בתאונה, מיום 17.3.15 (ת/12), תמונות הנהג שנפגע מיום 30.3.15 (ת/13), עדות הנפגע (ת/14), דוח פעולה (ת/15), זיכרון דברים לגבי זימון הנפגע (ת/16-1,2), דיסק צילומים (ת/17).

העד העיד כי את מסקנתו בדו"ח הבוחן לפיה רכבו של הנאשם נכנס לנתיב נסיעתו של המעורב תוך כדי חציית פס הפרדה רצוף, קבע על פי סימני החריצה בכביש בנתיב נסיעת רכב המעורב.

לדבריו, פיזור השברים וסימני החריצה שנמצאו בנתיב נסיעת רכב המעורב, לא יכלו להיווצר אלמלא רכבו של הנאשם לא היה נכנס לנתיב נסיעתו של רכב המעורב ומכאן ניתן לראות כי אזור האימפקט הינו בנתיב הנסיעה של רכב המעורב.

בחקירתו הנגדית שלל הבוחן את האפשרות לפיה שובל נוזלי הרכבים החל בנתיב נסיעתו של המעורב, דבר שיכול ללמד כי נקודת האימפקט הינה בנתיב הנסיעה של המעורב, זאת מאחר וייתכן הנוזלים נוצרו לאחר התאונה ואין אפשרות לקבוע מאיפה הם התחילו לזרום.

ע"ת 2 רס"מ אורן כהן

שוטר, דוח הפעולה של השוטר (ת/22) הוגש בהסכמה.

השוטר מציין בדו"ח, שבהגיעו לזירה מצא את רכבו של הנאשם כשהוא פגוע קשה בחזיתו, חונה באמצע הכביש באלכסון ורכבו של המעורב נמצא כאשר חלקו האחורי על מעקה הבטיחות המזרחי והרכב פגוע קשה בחזית אשר פונה למערב

ע"ת 3 יאמין חטאטבה

נוסע ברכב המעורב, עדותו במשטרה הוגשה בהסכמה (ת/23).

בעדותו ציין העד כי ישב במושב הקדמי ליד הנהג, לדבריו נסעו בנתיבם ואז רכב פגע ברכבם.

עמוד 2

פרשת ההגנה

עדות הנאשם

הנאשם העיד כי נסע ברכבו, מכיוון שכם לירושלים ולפתע הופיע רכב מהכיוון הנגדי, האיר בפניו ונכנס בו.

בעדותו ציין הנאשם כי בחקירתו במשטרה התבלבל במקום התאונה, אך כוונתו הייתה שהתאונה הייתה לפני המחסום מכיוון ירושלים, כן ציין כי אמר לחוקר שיש קו מקווקוו ומותר לו לעקוף, כי כך חשב, ולא לא היה בטוח.

בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי בן דודו נכח עימו בחקירה במשטרה. בנוסף, אישר הנאשם חתימתו על גבי החקירה וכי ההודעה אשר הוגשה (ת/8) היא עדותו אשר מסר לבוחן.

הנאשם העיד כי איננו יודע איזה קו מסומן בין הנתיבים באזור התאונה. אף טען כי איננו יודע אם בקטע הכביש בו אירעה התאונה קיימים שוליים וגדר ברזל בצד השול, מאחר ובכביש זה ישנם מקטעים שונים.

לטענת הנאשם, המעורב נכנס לנתיבו והתנגשות הייתה מהירה כך שלא הספיק לברוח לשול.

בתגובה לשאלה מדוע המעורב טען כי הבחין ברכבו של הנאשם רק סמוך להתנגשות למרות קיומו של שדה ראייה של 500 מטר קדימה, השיב הנאשם, כי זה יכול להיות בגלל סטייתו של המעורב לנתיב השני וכי יכול להיות שראה אותו ולא ידע איך לבלום, אבל לא יכול להיות שאיחר להבחין בו כי ראה אורות באים אליו.

לדברי הנאשם איננו זוכר מה קרה עם רכבו בעקבות התאונה, אלא זוכר בלבד שרכבו נעצר.

הנאשם מוסיף וטוען כי איננו זוכר היכן בדיוק על נתיבי הכביש אירעה התאונה, אולם, זוכר שהמעורב סטה אליו מהנתיב שלו. וכי ייתכן שנקודת המפגש הייתה באמצע הכביש.

הנאשם נשאל הכיצד יכול לקבוע היכן נסע המעורב למרות טענתו כי סונוור על ידיו. בתשובה, עומד הנאשם על טענתו כי הוא עצמו נהג "לכיוון ישר" ואילו המעורב הוא זה שבא לכיוונו. במקביל דבר בטענת הסינוור.

עד הגנה מס' 2, ניר קוסטיקה

בוחן תנועה, העד הכין חוות דעת מומחה.

מסקנתו בחוו"ד הינה כי התאונה אירעה במסלול נסיעת הנאשם, בעקבות סטיית המעורב לנתיבו.

בחקירתו הנגדית ציין כי חוות דעתו מבוססת על ממצאיו של הבוחן המשטרתי וכי ע"פ ספרות המקצועית הממצאים על הכביש יכולים להעיד על מקום מקורב למקום האימפקט אבל זה לא מקום ההתנגשות המדויק.

לטענתו הקביעה של הבוחן המשטרתי שאותה נקודת קרע בכביש היא מקום ההתנגשות, היא קביעה שאיננה נשענת על עובדות אלא על ההערכה מקצועית, ונקבע ע"י הבוחן מאוחר יותר בהסתמך על התמונות של הזירה.

המומחה ציין כי המקום הראשון בו ניתן לראות ממצא של התנגשות הוא המקום הקרוב ביותר לנקודת ההתנגשות. לדבריו, בעניינינו - והמקום הראשון שרואים בתמונות נמצא בנתיב נסיעת הנאשם, חריצים והתזה של נזל שמתחיל בנתיב נסיעת הנאשם.

כן מציין המומחה כי קביעתו לגבי כיוון הנוזלים בזירה מסתמך על דעתו האישית בלבד.

כן טען המומחה כי סימני האבק והבוץ בזירה מקורה בתאונה, למרות דעתו של הבוחן המשטרתי אשר קבע כי לא ניתן לקשור את רגבי האבק הספציפיים האלה לתאונה.

יחד עם זאת, אישר המומחה כי אם היו מציעים לו שבאותו מקום הייתה תאונה קודמת יום קודם, בכך יש כדי להטיל ספק לגבי כל הממצאים, כולל הבוץ.

טענות הצדדים

טענת המאשימה:

המאשימה בסיכומיה ביקשה להרשיע את הנאשם, כפי שעולה מדו"ח הבוחן ומעדותו, המסקנה המתבקשת, הינה כי התאונה אירעה בנתיב נסיעתו של המעורב.

מסקנה זו מתיישבת עם הממצאים בשטח ואילו גרסתו של הנאשם איננה מתיישבת עם הממצאים, ואף אין להשית עליה כל ממצא עובדתי, מאחר והנאשם טעה הן במצב הכביש וסימוניו והן במיקום התאונה וכיוון נסיעתו.

לפיכך יש להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

טענת ההגנה:

ההגנה בסיכומיה ביקשה לזכות את הנאשם ולו מחמת הספק.

לטענתה התביעה לא הצליחה להוכיח את אחריות הנאשם מעבר לספק סביר.

לטענת ההגנה יש לקבוע כי הנאשם לא התרשל באופן נהיגתו וכי לא סטה לעבר הנתיב הנגדי, אלא המעורה הוא זה אשר סטה עם רכבו לעבר נתיב נסיעת הנאשם.

דין

לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהופעתם מעל דוכן העדים ולאחר שעיינתי במוצגים ושקלתי טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה לפיה עובדות כתב האישום הוכחו מעבר לכל ספק סביר.

נקודת המחלוקת בין הצדדים הינה אופן התרחשות התאונה, כאשר לטענת התביעה התאונה התרחשה עקב סטייתו של הנאשם לנתיב הנסיעה הנגדי ואילו לטענת ההגנה התאונה התרחשה בעקבות סטיית המעורב לנתיב הנסיעה של הנאשם

נקודת המחלוקת הינה מהו מקום האימפקט בתאונה.

בוחן התנועה המשטרתי, הותיר בי רושם חיובי ואני מקבלת את גרסתו במלואה.

הבוחן ערך דוח בוחן מפורט, תיעד את הזירה בתרשים, בתמונות, תיעד את הנזקים והסימנים שמצא.

מסקנתו של הבוחן לפיה הנאשם סטה שמאלה מנתיב נסיעתו לנתיב הנסיעה הנגדי תוך שהוא חוצה קו הפרדה רצוף, ופגע חזיתית ברכבו של המעורב שנסע מולו בנתיב הנגדי. מסקנה זו מקובלת עליי. שוכנעתי כי הממצאים בשטח, לרבות הנזקים על כלי הרכב כפי שתוארו ותועדו על ידו, מחזקים את עדותו ומבססים אותה.

ניתן לראות באופן ברור, הן בסקיצה שערך הבוחן בזירת האירוע (ת/9) והן בתרשים שצורף לדו"ח הבוחן (ת/2) ואף בתצלומים שצולמו בזירה (ת/4) ולאחר מכן במגרש הגרירה (ת/7 ובעיקר תמונה 11), כי נקודת האימפקט נמצאת בנתיב נסיעתו של המעורב, וזאת לאור חריצים בכביש הנמצאים בנתיב נסיעת המעורב כמו כן, קיומו של קרע באספלט אשר תחילתו ורובו בנתיב נסיעת המעורב ומסתיים בנתיב נסיעת הנאשם. הריני מאמצת הקביעה כי הקרע באספלט, נגרם כתוצאה מהתנגשות כלי הרכב, שגרמה לקריסת המרכב התחתון של רכבו של הנאשם. כתוצאה מכך השתפשף המרכב התחתון של רכב הנאשם באספלט.

יש להפנות לדברי העד:

"ש. על פי החומר איך הגעת למסקנה איזה רכב סטה ?

ת. נמצאו סימני חריצה בכביש בנתיב נסיעת רכב ב' הפולסווגן מה שהוביל אותי למסקנה שרכב א' נכנס לנתיב נסיעתו של רכב ב' ויוצא מכך שנכנס לנתיב נסיעתו ותוך כדי חצה פס הפרדה רצוף תוך נסיעתו כמו שניתן להתרשם מהתרשים.

ש. למי שייכים סימני החריצה?

ת. יש שני סימני חריצה, מפנה לת/2, סימן 2 שמסומן - מרכב הפולסווגן מאזור האימפקט מסומן על גבי התרשים כקו אלכסוני שחור, סימן 3, שייך לרכב א' (פורד) ומסומן על גבי התרשים בסהר שחור, בנוסף בתרשים סימן 4 קרע באספלט במקום האימפקט בין הרכבים, ויחסית זה קטע קצר בתחילת סימן 3. אזור האימפקט בין 2 לבין 4 כשזה בנתיב נסיעת רכב ב'. לא יכלו להיווצר אלמלא רכב א' לא היה נכנס לנתיב נסיעתו של רכב ב'." (עמוד 11 שורות 11-20 לפרוטוקול מיום 26.12.17).

אף בחקירתו הנגדית שלל הבוחן אפשרות לפיה הממצאים בכביש מלמדים כי התאונה אירעה בנתיב נסיעתו של הנאשם לאחר סטיית המעורב, ועמד על כך שהממצאים מלמדים כי נקודת האימפקט הינה בנתיב נסיעתו של המעורב.

"ש. ת/3, לוח צילומים 1, תמונה מס' 3 - אני אומר לך שמדובר בחריצים וזה טביעת הג'אנט של הפורד כתוצאה מהתנגשות במסלול של הנאשם ואני אומר לך שהאימפקט או ההתנגשות קרתה כתוצאה מכך שרכב הפולסווגן סטה לכיוון נסיעת הנאשם.

ת. מצביע על המקום שאני אמרתי שזה קרע באספלט וסימנתי אותו בתרשים כ4, יש חלק שלא נראה בתמונה שמובילה לכיוון צפון בחצי סהר כפי שסומנה בתרשים אך איננה נראית בבירור בצילום ונראית למעשה בסוף שלה, מתחילה בנתיב נסיעת רכב ב' ומובילה מתחת לרכב א'.

בצילום במרכז הנתיב המוביל לצפון, ניתן לראות החריץ שסימנתי אותו ב2.

מצביע על הסימנים הנמצאים משמאל לקו ההפרדה הרצוף, אומר שאין המדובר בחריצה אלא באבק או לכלוך, חלקם שברים, יש שברים גם משמאל לקו ההפרדה בתוך נתיב הנאשם, הם הגיעו לשם בעת האימפקט רכב א' שינה את כיוון נסיעתו ולמעשה ביצע סיבוב של מעל 90 מעלות בחזרה לכיוון ממנו הגיע, כמעט 180 מעלות בזמן הסיבוב שלו, זה מסביר את סימני האבק.

מדגים בעזרת דגמים מיניאטוריים האימפקט, כאשר קיימת סטייה לשמאל של רכב הנאשם לתוך נתיב המעורב נוצר מגע רכב המעורב סב על צירו ועוצר כאשר חלקו האחורי בשול וחלקו הקדמי בזווית לשמאל לכיוון דרום מערב ואילו רכב הנאשם סובב על צירו ונמצא במצב עצירה כשחזיתו לצפון מערב, כשהוא חוזר אחורה לכיוון ממנו הגיע ונדחף לאחור זה מה שיצר את הסימנים ואת פיזור האבק משמאל לקו ההפרדה כפי שהסברתי לעיל." (עמוד 15 שורות 3-18 לפרוטוקול מיום 26.12.17).

הבוחן בעדותו שלל לחלוטין את האפשרות כי התאונה נגרמה בנתיב נסיעתו של המעורב ועמד על קביעתו בדו"ח הבוחן, לפיה מקום התאונה - נקודת האימפקט הראשונית הינה בנתיב נסיעתו של המעורב, הבוחן אף שלל את טענת ההגנה לפיה, משובל הנוזלים שנצפו במקום התאונה ניתן ללמוד כי הוא מתחיל במרכז הנתיב לעבר השול הימני, דבר המלמד על כך שנקודת האימפקט, לטענת ההגנה, הינה בנתיב נסיעתו של הנאשם.

"ת. השובל נוזלים לא מסומן בתרשים. הנוזלים נוצרו לאחר התאונה, לאחר האימפקט. הם לא מסומנים בתרשים, אין לי איך לקבוע מאיפה הם התחילו לזרום. לא יכול לדעת אם הנוזלים התחילו להישפך רק לאחר שהרכב הגיע למקום עצירתו הסופית או לאחר האימפקט במהלך התנועה שלו עד לעצירתו.

ש. למה זה לא סומן?

ת. כי אין לזה משמעות לתאונה. זה מופיע בתמונות, זה לא ממצא שאני יכול להתייחס אליו והוא חלק מכל השברים והפיזורים שנמצאים בתרשים. הזווית של הזרימת נוזל לא נמדדה.

לא מצאתי סיבה לסמן נוזלים שנראים בתצלומים שהם חלק מחומר הראיות בתרשים." (עמוד 14 שורות 17-24 לפרוטוקול מיום 26.12.17).

כמו כן, שלל הבוחן אף את טענת ההגנה שכתמי האבק על הכביש מקורם בתאונה, לפיכך הם אינם יכולים להצביע על

מקום האימפקט.

"הכתם הלבן הנמצא משמאל לרכב הפורד, מדובר באבק ואינני משייך אותו לתאונה." (עמוד 14 שורה 1 לפרוטוקול מיום 26.12.17).

מסקנתו של הבוחן מתחזקת אף נוכח עדות הנוסע במכוניתו של המעורב, אשר הוגשה בהסכמה, ממנה עולה כי רכבו של המעורב נסע בנתיבו ואז רכבו של הנאשם פגע בהם.

גרסתו של הנאשם לפיה התאונה אירעה בעת שהמעורב סטה עם רכבו לנתיב נסיעתו, ומאחר שסונוור מאורות רכבו של המעורב, לא הבחין בו ולכן לא הספיק לסטות ימינה. גרסה זו איננה מתיישבת עם דברי העדים ועם הממצאים בשטח ולפיכך אני דוחה את גרסתו.

בתקנה 40 (א) לתקנות התעבורה בעניין סטיה מנתיב נסיעה נקבע:

"לא יסטה נוהג רכב מנתיב נסיעתו אם עלול הדבר לגרום להפרעה או לסיכון".

סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה קובע כי ה"נוהג רכב בדרך קלות ראש, או ברשלנות" עובר עבירת תעבורה.

יש להדגיש כי הנאשם עצמו, לא ידע מה היה מצב הכביש במקום התאונה, קיום שוליים או היעדרם, קיום גדר לצד השול או העדרה, מצבם של הסימונים על גבי הכביש. כל אלו מדברים בעד עצמם ומביאים למסקנה כי אין בפיו גרסה קוהרנטית המאפשרת קביעת ממצאים.

אין מחלוקת בין הצדדים לגבי מיקום התאונה, תיאור הדרך והסימונים על גבי הכביש.

לפיכך אין חולק כי בחקירתו במשטרה, אשר בעדותו בבימה"ש אישר הנאשם כי זוהי עדותו כפי שמסר לבוחן, טעה הנאשם בתיאור רכיבים אלו:

התאונה אירעה בכביש 60 קמ' מס' 133, אחרי צומת תפוח וצומת רחלים לכיוון דרום.

אך בחקירתו טען הנאשם:

"ש. התאונה הייתה לפני צומת תפוח או אחרי צומת תפוח לכיוון ירושלים?"

ת. לפני צומת תפוח אולי 2 קמ לפני צומת תפוח לפני המחסום." (שורות 25-26 לת/8).

אף לאחר שהחוקר טען בפניו כי זהו איננו מקום התאונה, לא חזר בו הנאשם מגרסתו:

"ש. אני אומר לך שהתאונה הייתה דרומית לצומת תפוח כלומר עברת את צומת תפוח ורק אחר כך הייתה התאונה מה יש לך לומר על כך?"

ת. לא נכון" (שורות 47-49 לת/8).

"ש. אני אומר לך שהתאונה התרחשה אחרי שעברת את צומת רחלים בכ 500-600 מ' לכיוון דרום מה יש לך לומר על כך?

ת. אני זוכר שהתאונה הייתה איפה שאמרתי לך מקודם קצת אחרי כפרה ביתה" (שורות 59-61 לת/8).

בעדותו בביהמ"ש ניסה הנאשם להסביר את כוונתו בחקירה:

"ש. ראיתי שהתבלבלת במקום התאונה, מה יש לך להגיד על זה?

ת. הוא שאל אותי אם התאונה הייתה לפני המחסום או אחרי המחסום, אמרתי לו זה לפני המחסום, הכוונה שלי מכיוון ירושלים." (עמ' 22 שורות 30-32 לפרוטוקול מיום 2.10.18)

למרות שבמקום התאונה קיימים שוליים בכביש וכן גדר בטיחות בצד השול, טען הנאשם בחקירתו:

"אני לא בטוח אם יש שם שוליים" (שורה 10 לת/8).

וכן "אני לא בטוח שיש שם גדר בטיחות מברזל" (שורה 7 לת/8).

בעדותו בביהמ"ש הסביר הנאשם כי לא זכר עובדות אלו לאור הזמן הרב שעבר בין התאונה לחקירתו במשטרה:

"עבר זמן מהתאונה עד שנחקרתי ויכול להיות שלא זכרתי." (עמ' 27 שורה 18 לפרוטוקול מיום 2.10.18).

הנאשם אף טען כי במקום אין תאורת רחוב, למרות קיומה של התאורה:

"במקום אין תאורת רח" (שורה 66 לת/8).

אף אין חולק כי בכיוון נסיעתו של הנאשם קיים קו הפרדה רצוף כאשר אין מימינו קו מקוטע ואילו בכיוון נסיעתו של המעורב קיים קו קיים קו הפרדה רצוף כאשר מימינו קו מקוטע, אך לטענת הנאשם:

"אני לא בטוח אם יש שם שוליים אבל יש קו לבן רצוף המפריד בין הנתיבים כאשר בכיוון הנסיעה שלי יש גם קו מקווקו ומכיוון השני אין קו מקווקו.

ש. למה אתה מתכוון למי מותר לעקוף לך או לתנועה הנגדית?

ת. לי מותר לעקוף. (שורות 10-14 לת/8).

בהמשך חקירתו כאשר החוקר מאמת אותו עם העובדות בשטח טען הנאשם כי הוא לא יודע ולא זכור מהם הסימונים על גבי הכביש:

"ש. אני אומר לך שבמקום יש קו הפרדה רצוף ומכיוון הנסיעה שלך אסור לחצות את הקו הלבן ואילו בכיוון הנגדי יש קו מקווקו שלהם מותר לחצות את הקו הלבן מה יש לך לומר על כך?

ת. לא יודע לא זוכר" (שורות 50-52 לת/8).

אף כאשר החוקר מראה לנאשם את התמונות מזירת התאונה, טועה הנאשם בכיוון נסיעתו, ומצביע על כיוון נסיעת המעורב ככיוון נסיעתו שלו.

"ת. אני מצביע לך על רכב הפורד ומראה לך כי כיוון הנסיעה שלי הוא כאשר הקו המקווקו מימין לקו הרצוף זה כיוון הנסיעה שלי" (שורות 57-58 לת/8).

אף בעדותו בביהמ"ש טען הנאשם כי איננו יודע איזה קו נמצא באיזור התאונה:

"ש. בעדות שלך, אני ראיתי שאמרת לחוקר שיש קו מקווקו ומותר לך לעקוף, למה אמרת את זה?

ת. ככה אני חשבתי, לא הייתי בטוח." (עמ' 23 שורות 1-2 לפרוטוקול מיום 2.10.18).

ובהמשך עדותו: **"כשאתה מציג לי שרטוט לא בטוח לגבי איזה קו היה בין הנתבים."** (עמ' 25 שורה 23 לפרוטוקול מיום 2.10.18).

אני אגיד לך. באותו הכביש הקו המפריד הרציף והקו המפריד המקווקו הוא משתנה מאזור לאזור.

אני לא יודע להגיד מה היה הקו באזור התאונה. (עמ' 27 שורות 1-2 לפרוטוקול מיום 2.10.18).

כאמור לעיל - לא רק שבחקירתו במשטרה, טעה הנאשם לגבי עובדות מהותיות בנוגע לתאונה, אף בעדותו בביהמ"ש הנאשם לא זכר ו/או לא ידע מהם העובדות הנכונות אשר אין חולק עליהם.

לפיכך לא ניתן ללמוד מעדותו של הנאשם כל פרט המצביע על נכונות גרסתו ועל כן אין מקום ליתן משקל לעדותו של הנאשם.

מתיאורי הנאשם נמצאו למדים על רשלנות הנאשם שהתבטאה באי מתן תשומת לב נאותה לתנאי הדרך ולמצב התנועה. הנאשם נשאל:

"לשאלת בית המשפט -

ש. בפעם הראשונה שהוא ראה את הרכב הוא ראה אורות מולו בנתיב שלו, והוא אומר שזה כל כך קרוב שהוא לא יכל היה להספיק לעשות כלום.

ת. נכון.

ש. שלי אומרים שזה כל כך קרוב חושבת על 50 מטר מקסימום, איך הוא יכול להתייחס למספר הזה, מה המרחק בערך

ת. פחות מ200 מטר

ש. לפי מה שבדקו בשטח אפשר לראות 500 מטר קדימה. גם אם הוא היה בנתיב שלו או בנתיב הנגדי לראות אותו אפשר היה לראות הרבה קודם, מה ההסבר שהוא ראה רק רגע לפני הבום?

ת. יכול להיות שהוא סטה לנתיב השני

ש. עדיין את האורות אפשר לראות

ת. יכול להיות שראיתי אותו לא ידעתי איך לבלום, איך לברוח. לא יכול להיות שאיחרתי להבחין בו כי ראיתי אורות. אני ראיתי את האורות באים אליי." (עמ' 27 שורה 24 עד עמוד 28 שורה 5 לפרוטוקול מיום 2.10.18)...

"...ש. אתה טענת שהרכב סנוור אותך

ת. כן, הוא האיר את האורות שלו וזה גרם לי לעיוורון והפסקתי לראות טוב

ש. אז יכול להיות שבגלל שלא ראית, סטית עם ההגה שמאלה ?

ת. לא, הוא זה שסטה לכיווני.

ש. אתה אומר שהגעת למצב שאתה לא רואה, אז אם אתה לא רואה איך אתה יודע שהוא בכיוון שלך?

ת. אני הייתי בנהיגה ישרה, הוא בא לכיווני והרגשתי את הפגיעה ברכב." (עמ' 29 שורות 13-18 לפרוטוקול מיום 2.10.18).

אשר למומחה ההגנה - למקרא חוות הדעת נותר בי הרושם כי מדובר בחוות דעת מגמתית. המומחה קבע עובדות אך בהסתמך על פרשנותו האישית, בלי לבדוק את הדברים והסיק מסקנות בנוגע לסימנים על הכביש, מבלי להסביר מדוע הוא סבור, למשל, שמדובר בסימנים המלמדים על נקודת האימפקט. ועוד, המומחה אימץ במאת האחוזים את גרסתו של הנאשם, בהתעלם התעלמות מוחלטת מעדותו של נוסע הרכב המעורב. תפקידו כמומחה הוא לבחון ולחקור את כל הממצאים לעומק. משלא עשה כן, משקלה של חוות דעתו, נמוך. המומחה לא ערך כל בדיקה עצמאית מעמיקה ולמעשה אישר כי הוא לא נכח במקום התאונה וכי חוות דעתו מתבססת על הממצאים שנאספו בזירה ע"י הבוחן המשטרתי.

המומחה טען כי הבוחן לא סימן בתרשים אותו ערך בזירת התאונה (ת/9) את מקום האימפקט, אלא רק הוסיף זאת מאוחר יותר, וזאת לטענת המומחה ע"פ התמונות מהזירה. מכך מבקש מומחה ההגנה ללמוד לשיטתו כי אין התייחסות של הבוחן לחריצה בנקודה מסוימת המלמדת על מקום ההתנגשות.

יש לדחות טענה זו, מעיון בתרשים אותו שרטט הבוחן ומעיון בסקיצה ניתן לראות בבירור כי הנתונים אותם שרטט הבוחן בתרשים, מקבילים לשרטוטים הנמצאים בסקיצה. רק שבשרטוט אותו ערך הבוחן לאחר מכן התווסף מקרא המסביר את מהות הנתונים כאשר: לסימנים תחת נקודה 2 בשרטוט מוצמד במקרא ההסבר "חריצים ושפשופים באספלט מרכב הפולקסווגן מאזור האימפקט ועד לעצירתו, הסימנים בנקודה 3 מוסברים כ: "חריצים ושפשופים באספלט ממקום אזור האימפקט ורכב הפורד ועד לעצירתו", והסימנים בנקודה 4 מוסברים כ"קרע באספלט מקום האימפקט בין הרכבים".

התעלמות מומחה ההגנה מהנ"ל, משמיטה הקרקע מתחת לדבריו בסעיף 12 לחוות דעתו לפיהם אין כל פירוט על פי איזה סימני חריצה קבע הבוחן את נקודת האימפקט.

יתירה מזאת להבדיל מהבוחן המשטרתי אשר קבע נקודת אימפקט מדויקת ואף שרטט אותה, מומחה הגנה לא קבע מהי נקודת האימפקט ואף לא צירף לחוות דעתו שרטוט המלמד מהי נקודת האימפקט, אליבא דשיטתו. המומחה רק מציין כי ההתנגשות אירעה במסלול נסיעת הנאשם, אך מלבד זאת אין הוא יודע להצביע על מיקומה המדויק של ההתנגשות בין כלי הרכב.

המומחה אף מציין כי איננו לא חולק על האמור בתרשים וכי קביעותיו מתבססות על סמך התמונות שצולמו בזירה:

"אין לי מחלוקת ולא רשמתי שיש מחלוקת לגבי התרשים" (עמ' 33 שורה 10 לפרוטוקול מיום 2.10.18).

"ש. אתה לא היית בזירה ולכן אתה ניזון מהסקיצה והתרשים אז מאיין אתה מסיק שכל השברים במרכז הכביש ולא בנתיב נסיעת הפולסווגן כפי שמתואר

ת. מתוך מה שרואים בתמונות" (עמ' 34 שורות 17-19 לפרוטוקול מיום 2.10.18).

המומחה בחקירתו הנגדית כאשר הוא מעומת מול הנתונים אותם שרטט הבוחן בסקיצה מציין, כי לא שם לב לנתונים הללו כאשר ערך את חוות דעתו ואף לא הבין את כוונת הבוחן בנתונים הללו:

"ש. אתה קובע בסעיף 7 כי רק בתרשים אתה רואה את הספרה 4 , קרע באספלט במקום האימפקט ואין לו שום אזכור במסמך אחר, מפנה אותך לסקיצה, מפנה אותך לחריצה ואפילו לעובדה שהבוחן קשר את אותו קרע בתוך האספלט והוא לא סתם עשה את המדידה הזאת של 7.3 מטר בשול ואחר כך קשר את זה לקו דמיוני נוסף של 0.12

ת. אני עכשיו רואה לראשונה שהמדידה מהשול היא 7.3, הנתון היה בחומר אך לא הבנתי שכוונת הבוחן היא לקשור את נקודת האימפקט, כי אין ציון שזאת נקודת האימפקט.

בדיעבד הבנתי שהוא מתייחס לזה כנקודת האימפקט אבל ציינתי כי אין התייחסות לנקודת האימפקט. מאשר שיש בסקיצה כל מיני מדידות אבל לא ראיתי התייחסות מפורשת שזה מקום האימפקט, ציינתי שהבוחן העלה לראשונה שהנקודה הזאת היא נקודת ההתנגשות אך ורק בדוח הבוחן. הבנתי נשענת על כל החומר והבנתי שמדוח הבוחן והפרוטוקול הוא בא והסביר שהנקודה הזאת היא נקודת האימפקט, לפני כן בזירת התאונה לכאורה הוא לא אומר לנו מצאתי את מקום האימפקט, הוא נמצא בנקודה הזאת.. אין התייחסות בכלל לנקודה הזאת, מעבר לקשירה הזאת אין קשירה נוספת. לא יודעים באיזה מרחק מכלי הרכב. קיבלתי את מה שהבוחן אומר לגבי הקרע באספלט שמשייך אותו למקום האימפקט אך הפרשנות שלו היא לא נכונה כי תחילתו של הסימן עוד לפני כן.

ש. אני זוכר שבקורס בוחנים נתנו לי סקיצה ותרשים ואתה צריך לעשות השוואה ביניהם, לא שמים בתרשים שום דבר שלא נמצא בסקיצה, עשית השוואה ביניהם?

ת. אין לי מחלוקת ולא רשמתי שיש מחלוקת לגבי התרשים, אמרתי כי הסימן שהוא מסמן בסקיצה שמשייך אותו לסימנים מרכב ב' הם לא סימנים שתואמים למה שהיה בזירה כי בתמונות רואים שהסימנים שונים. מפנה לת/9 - ישנו איזשהו סימן שהוא ממרכז המסלול של רכב המעורב, אלכסון עד לצידו הקדמי ימני של רכב המעורב, אנחנו לא יודעים מה הסימן הזה וזה לא ברור אבל הבוחן הסביר כי מצא סימני חריצה, הסימנים האלה אם אני משווה אותם למה שאני רואה בתמונות אלו התזות הנוזל, ישנה התזה באלכסון אבל היא מתחילה בנתיב הנאשם והיא נמשכת באלכסון עד החלק הקדמי ימני של רכב המעורב. הוא גם לא כתב שזה התזת נוזלים. מה שסימן הבוחן בתרשים, ת/2 - שסימן בספרה 2, ורשם כי מדובר בחריצים ושפשופים, לדעתי בצילומים לא נראה סימן כזה, מה שנראה בצילומים זה סימן התזה של נוזל שמוביל באותו כיוון אך מתחיל בנתיב נסיעת הנאשם וממשיך. (עמ' 32 שורה 25 עד עמ' 33 שורה 19 לפרוטוקול מיום 2.10.18).

המומחה אף הדגיש בפני ביהמ"ש בעדותו כי איננו יכול לצייר את מקום האימפקט.

"ש. אתה יכול בבקשה לצייר לי את הגרסה שלך על גבי נספח ג', איפה הרכבים היו ברגע האימפקט?

ת. אינני יכול מכיוון שהממצאים שהיו בזירה, לא תועדו על ידי הבוחן." (עמ' 39 שורות 22-23 לפרוטוקול מיום 10.12.18).

המומחה אף שלל את טענת הבוחן לפיה החריצים בכביש נוצרו מקריסת המכלול של הרכבים על האספלט, אלא נוצרו לטענתו מחריצה של חישוק הגלגל לאחר שהוא נחשף מהצמיג.

ש. נדבר על מקום האימפקט, אתה כותב בעמוד 4, סעיף 6 - תאשר לי שבאופן כללי חריצות בכביש וצלוקות בכביש נוצרות על ידי התנגשות כלי הרכב וקריסה של המכלולים על גבי האפסלט

ת. בין היתר זה נכון, יש דברים נוספים לדוגמה חישוק של גלגל שהוא כבד יכול לחרוץ, הוא נחשף מהצמיג והופך להיות כמו סכין שחורצת באספלט כמו במקרה הזה לדוגמה.

(עמ' 30 שורה 23 עד עמ' 31 שורה 2 לפרוטוקול מיום 2.10.18).

טענה זו אף נטענה ע"י ב"כ של הנאשם בעת חקירתו הנגדית של הבוחן:

"ש. ת/3, לוח צילומים 1, תמונה מס' 3 - אני אומר לך שמדובר בחריצים וזה טביעת הג'אנט של הפורד כתוצאה מהתנגשות במסלול של הנאשם ואני אומר לך שהאימפקט או ההתנגשות קרתה כתוצאה מכך שרכב הפולסווגן סטה לכיוון נסיעת הנאשם." (עמ' 15 שורות 3-5 לפרוטוקול מיום 26.12.17).

אך מעיון בתמונות של כלי הרכב ובכללם צילומים לאחר שכלי הרכב הורמו, ניתן לראות כי הצמיגים נמצאים על חישובי הגלגל ואין חשיפה של החישוב. לפיכך, לא ברורה עמדתו של המומחה כי החריצים נוצרו מהחישוב של הגלגל.

בסעיף 15 לחוות דעתו קובע הבוחן כי ניתן ללמוד על נקודת האימפקט מכיווני התזת הנוזלים על הכביש, כשבחקירתו הנגדית נשאל המומחה על מה הוא מבסס את עמדות זו השיב:

"ש. איפה כתוב מה שאתה כתבת בחלק הראשון?"

ת. זה מידע אישי שלי. זה לא ציטוט. לכן יש לתקן חו"ד הדעת שלי על ידי הסרת המרכאות.

ת. קריסת החלקים שנמצאים בגובה יחסי גבוה, חצי מטר 60 ס"מ, עד שהם קורסים מטה. התהליך הוא תהליך יחסית ארוך לאין שיעור לעומת פריצת הנוזל שנמצא בלחץ לפיכך אומר כי הנוזל הוא אינדיקציה טובה יותר לאימפקט.

הרדיאטור נמצא בחזית. לדעתי מדובר בהתנגשות חזית, אמנם לא מלאה.

ש. פרט לדעה האישית שלך,

ת. זה ניסיון רב שנים" (עמ' 36 שורה 30 עד עמ' 37 שורה 6 לפרוטוקול מיום 2.10.18).

"ש. שאלתי מאיפה אתה יכול להוכיח שפריצת הנוזלים קדמה לקריסת המכלולים.

ת. זה ניסיון חיים. נוזל בגלל שהוא נמצא בלחץ הוא פורץ מהר מאוד. זה קצר הרבה יותר מתהליך הקריסה. אבל כאשר אני מתבקש להצביע על ספרות אני אומר כי זה הניסיון." (עמ' 37 שורות 11-13 לפרוטוקול מיום 2.10.18).

יתירה מזאת אף המומחה מסכים כי לא בכל מקרה של תאונה ניתן ללמוד מתי אירעה נזילה הנוזלים מכלי הרכב:

"ש. מפנה אותך ללוח תצלומים מס. 2 תמונה 9. אני אומר לך שאתה לא יכול לקבוע אם הרכב בזמן התנועה שלו לעבר גדר ההפרדה התיזה שמן או השמן נזל החוצה ברגע שהרכב נעצר, אבל אתה לא תוכל לדעת.

אתה מסכים איתי כי לא בכל מקרה של תאונה, השמן שיוצא מהאגן לא יוצא בצורה של התזה. במקרים רבים יש סדק והנזילה תלויה במידת הנזק שנגרם לו.

ת. מסכים (עמ' 37 שורות 24-29 לפרוטוקול מיום 2.10.18).

עמדתו זו של מומחה אף תואמת עמדתו של הבוחן המשטרתי כאמור לעיל לפיה אין אפשרות לקבוע מאיפה הנוזלים התחילו לזרום. ואין יכולת לדעת אם הנוזלים התחילו להישפך רק לאחר שהרכב הגיע למקום עצירתו הסופית או לאחר האימפקט במהלך התנועה שלו עד לעצירתו.

מומחה ההגנה אף טוען כי ניתן ללמוד על מקום ההתנגשות משפוכת הבוץ ורגבי העפר שנמצאו על הכביש. מלבד העובדה כי בתמונות של כלי הרכב לא נראים סימני הבוץ באזור הגלגלים של כלי הרכב, יש לציין כי התאונה אירעה בחודש ינואר, באמצע החורף ולא בלתי נמנע כי יימצאו בתקופה זו סימני בוץ על הכביש, אשר אינם קשורים לתאונה.

הבוחן נשאל:

ש. אם אתה מגיע לרכב וכל אזור הכנפיים נקי ואין לו בוץ, אז איך אתה קושר בוץ לרכב ספציפי?

ת. הניסיון שלי בתאונות, ראיתי כל כך הרבה תאונות. זה ממצא של התנגשות, אין אפשרות אחרת שבוץ כזה יהיה במקום ההתנגשות שלא קשור לתאונה עצמה. (עמ' 42 שורות 4-6 לפרוטוקול מיום 10.12.18).

למרות דבריו הנחרצים, נמצא מומחה ההגנה מסכים להצעת ביהמ"ש - **"אם היו מציעים לי שבאותו יום הייתה תאונה קודמת יום קודם, הייתי בספק לגבי כל הממצאים, כולל הבוץ."** (עמ' 42 שורות 10-11 לפרוטוקול מיום 10.12.18).

אמירה זו, המקובלת עליו, עומדת במבחני היגיון וניסיון ולמעשה משמיטה הבסיס מתחת לתיאוריה שהינה לב חוות דעת ההגנה...

עדויות של המומחה, אשר כאמור לעיל מתבססת אך ורק על התצלומים והתעלמה מנתונים חשובים אותם מצא הבוחן המשטרתי, הינה תיאורטית בלבד. עדות זו הותירה בי רושם של עדות מגמתית, שהתבססה אך על נתונים שפועלים לטובת הנאשם, בהתעלם מכל נתון שיכול היה לפעול לחובתו. לפיכך, לא מצאתי ליתן לה משקל.

שעה שנשללה גרסת הנאשם לאופן קרות התאונה, רשלנותו של הנאשם מוכחת מעל לכל ספק סביר וזאת לאור הממצאים והעדויות. על הנאשם היה להקפיד על נסיעה בנתיב נסיעתו מבלי לסטות ולעבור בנתיב, במיוחד במקום בו הדבר אסור ע"פ קו הפרדה המצוי על הכביש, וכמובן שהיה עליו לשים לב להימצאותו של המעורב בנתיב הנסיעה הנגדי.

הריני קובעת כי הנאשם סטה שמאלה מכיוון נסיעתו, עבר לנתיב הנגדי תוך חציית קו הפרדה רצוף והתנגד ברכבו של המעורב אשר חלף באותה עת בנתיב הנגדי.

כאמור העובדה שהנאשם הבחין במעורב לטענתו רק סמוך לרגע התאונה ממש, יש בה כדי להעיד על רשלנותו בכך שנהג ברכבו ללא תשומת לב לנעשה בדרך, ובכך התרשל.

העובדה שהנאשם סטה מנתיב נסיעתו והתאונה התרחשה בנתיב הנסיעה של המעורב יוצרת חזקת רשלנות ומעבירה את נטל הראייה על כתפי הנאשם להוכיח כי לא התרשל. מדובר במצב של "תאונה מדברת".

בפסיקה נקבע "כלל הדרך" לפיו חזקה שבעובדה כי רכב הנהוג כראוי אינו סוטה מנתיבו. חזקה זו מביאה להיפוך בנטל ההוכחה. לאמור, "מרגע שהוכחה המאשימה כי הנאשמת סטתה מנתיבה, מוטל על הנאשמת להוכיח כי סטייה זו אינה נובעת מנהיגה לא זהירה". ראו רע"פ 1713/93 בוקובה נ' מדינת ישראל.

"רמת ההוכחה הנדרשת מן הנאשם כדי לערער את חזקה זו, ככל חזקה עובדתית אחרת, היא הקמת ספק סביר - שמא אין להסיק מעצם סטיית הנאשמת מנתיבה כי היא נהגה באופן בלתי זהיר אלא אם ישנו הסבר סביר אפשרי אחר לכך". (ראו בעניין י. קדמי, **על הראיות**, שם עמ' 1563)

מששללתי טענת הנאשם לפיה לא סטה עם רכבו, הרי שיש לקבוע כי לא עלה בידיו של הנאשם לעורר ספק סביר כי התאונה התרחשה באופן השונה מגרסת התביעה.

לפיכך משהוכח בפניי כי הנאשם סטה שמאלה עם רכבו לנתיב נסיעתו של המעורב ואין כל הסבר סביר לסטייתו זו, יש לקבוע כי הנאשם עובר לתאונה נהג ברכבו בקלות ראש ומבלי מתן תשומת לב מספקת לדרך.

הריני קובעת כי בראיות אשר הונחו בפניי ד"י כדי להוכיח הנטען בכתב האישום.

סוף דבר, הריני מרשיעה את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ד ניסן תשע"ט, 29 אפריל 2019, במעמד הצדדים